

AFORISME

~

Azi, doar cineva cu adevărat romantic
se mai oprește atunci când și-a atins
țelul.

Religia „organizată” a semănat
dintotdeauna cu o numărătoare *prea*
corectă. Fără urme.

„Voință pură”: Nu faceți un iad din a vrea, pur și simplu, fără a vrea ceva în particular.

Nu închide ochii numai pentru că nu crezi (nu-ți place) ceea ce vezi.

Nu te lăsa sedus de ceea ce
strălucește mai tare decât ai putea-o
face tu – într-o zi “din acelea”.

Nu mesteca mai mult doar pentru
faptul că ai învățat că-ți poți înghiți
mândria.

Dragostea are ceva perfid: Nu te întreabă ce îți place; te întinde și te modelează; are o relație privilegiată cu spatele – ți-l întoarce și te întoarce cu spatele.

Evită întrecerile, cu atât mai mult cele
cu tine însuși.

Dă-ți satisfacție din când în când și traversează pe roșul semaforului, nu fără a te asigura, desigur – asta, așa, pentru a nu mai fugi la “țintă” fără să bagi de seamă ce e în stânga sau în dreapta: și profilurile au ceva de spus.

Definiție: atunci când începi să studiezi, încerci să fii spontan, ceea ce obții nu este decât o altă rețetă. O altă modalitate care ajunge să fie învățată și repetată: ceea ce „nu” e spontaneitate, ci doar o formă oricât de subtilă însă nu mai puțin perfidă de dualism. Folosit aici, dualism nu înseamnă distincție, ci scindare, chiar dacă temporar benefică. Doar așa învățăm!

De la Sf. Augustin știm că e permis
celui/celeia care mulțumește
Creatorului ca atunci când, covârșit/ă
de imensitatea realității divine,
rămâne fără cuvinte, să poată îngâna
câteva note muzicale: „neuma”. Mă
întrebam care-ar fi neuma întâlnirii
omului cu tehnologia.

Dacă începi să te întrebi ce „câștigi”
din a fi convins de ceva, deja ai
început să fii convins.

Moartea se strecoară atunci când
aștepți; semnele ei devin evidente
când ne grăbim intens, însă pe loc!

A-ți „găsi vocea” nu te obligă mereu
să-i asurzești pe ceilalți.

Îți ești cel mai bun avocat nu o dată
cu gradul de educație, ci când chiar te
doare.

Dacă nu poți renunța de tot la sunete, fie ca acelea să fie mai degrabă cele al propriei respirații și al propriului puls.

Nu spune de două ori da, dacă ai înțeles despre ce este vorba. S-ar putea să lași impresia că ești disperat.

Frica este mediul cel mai propice pentru (ivirea unei) dorințe. Așa se explică și pasiunea unora pentru vânătoare.

Nu trebuie să fii (te simți) urmărit
pentru a continua să scrii.

N-ai nevoie să renunți la scris pentru a face parte din lume, pentru a lua parte la viața lumii.

De fiecare dată când treci cu vederea,
mai crești un mm, *înăuntru*.

Cei care nu-și doresc nimic (pentru sine), s-ar putea să aibă o surpriză consistentă – idealul compasiunii. Cei care-și doresc totul, se vor avea doar pe sine – idealul iubirii. Iar cei cu adevărat deosebiți sunt cei care reușesc să împace cele două idealuri.

Când ai impresia că ai spus tot ce
aveai de spus, se va ivi vocea
„prietenului” care te va atenționa că
te grăbești să termini. Nu fii așa sigur
că știi despre cine este vorba; s-ar
putea să nu fie nici măcar vorba de
cuvinte. Prima sarcină, și cea mai
urgentă, pe care o are de îndeplinit
cineva care s-a hotărât mediteze
formal este să facă pace între
propriile voci.

Nu-ți da satisfacție, renunțând
ascetic. Antrenează-ți mușchiul
mental în felul: Cum ar fi dacă...?

Triplu paradox: Dorința pune *lucrurile* în mișcare – publicitate. A fi *fără dorințe* este o dorință cât se poate de specifică - minimalism sau tentația vidului. Prima și ultima noastră *dependență* este de „a fi” – respirație-puls.

O dată cu extinderea paradigmei conectivității – venind printre altele, cu o periferie extinsă, indefinită, fără un centru fix - pare să fi devenit de-a dreptul rușinos să *vrei să vorbești cu cineva* anume.

Viața (bună) se sfârșește din momentul în care începi să faci "investiții": te preocupă profitul și nu împărtășirea.

Nu este nimic mai rușinos, și
hipnotizant în același timp, decât a
amenința pe cineva cu *eternitatea* –
ceea ce "nu" este de vânzare...

A nu-ți fi frică, a nu avea frici de care să nu știi, care să te apese, nu este același lucru cu (*a trece drept*) un om curajos!

Pentru unii, *a avea curaj* este același lucru cu a fi dezinhibat prin diferite mijloace chimice. Fă tu traducerea sloganului: "Tu când ai avut curaj ultima oară?"

Prietenii sunt, sau rămân, sau se regăsesc mai des, printre cei cu care ai "vorbit" prima oară, cu adevărat, când limbajul folosit și cuvintele ce-l compuneau nu erau viciate de multe înțelesuri.

Am impresia că e periculos să pui
semnul egal între continuitate și
normalitate. Continuitatea, fie ea și a
eu-lui, este un ideal, pe când în
realitate există o mulțime de ritmuri
și de ruperi de ritm, chiar și în viața
de interior, nu doar în exterior.

Este surprizător de reconfortant să fii "păcălit", chiar atunci când te aștepți la acest lucru și, ceea ce este și mai curios, fără să te opui.

Să fii viu nu costă. Cheltuielile încep din momentul în care îți dorești "să ai o viață", pe care să o numești: a ta.

Dacă copilăria cuiva îi devine
stânjenitoare, înseamnă că nu e o
copilărie genuină sau el nu mai poate
fi destul de copilăros pentru a mai
participa la joc

~